

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/36/2019
Identifikačné číslo spisu: 1016200971
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1016200971.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členiek senátu JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Sone Langovej, v právnej veci žalobcu: F. A. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XX, XXX XX B., zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Radoslav Olijáš, advokát, Grösslingova 58, 811 09 Bratislava, proti sťažovateľovi (predtým žalovanému): Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, so sídlom Kutuzovova 8, 832 47 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SEĽUZ-4-20-2/2016-OdSP zo dňa 20.05.2016, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5S/111/2016-33 zo dňa 27.02.2018 v znení opravného uznesenia, č. k. 5S/111/2016-82 zo dňa 15.02.2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5S/111/2016-33 zo dňa 27.02.2018, v znení opravného uznesenia, č. k. 5S/111/2016-82 zo dňa 15.02.2019 z a m i e t a .

Žalobcovi proti sťažovateľovi p r i z n á v a úplnú náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom, č. k. 5S/111/2016-33 zo dňa 27.02.2018, zrušil rozhodnutie Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia, Bratislava, č. VÚSZ - 65101002394607 zo dňa 08.02.2016 a rozhodnutie žalovaného, č. SEĽUZ-4-20-2/2016-OdSP zo dňa 20.05.2016, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu č. VÚSZ-65101002394607 zo dňa 08.02.2016, ktorým zastavil konanie o priznaní starobného dôchodku podľa § 30 ods. 1 písm. e/ Správneho poriadku.

2. Krajský súd zistil, že na základe žiadosti žalobcu, spisanej dňa 02.08.2013, o priznanie starobného dôchodku od 02.08.2010, Sociálna poisťovňa rozhodnutím, č. XXX XXX XXXX X zo dňa 05.09.2013, podľa § 142 ods. 4 písm. b/ zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení a § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 721/2004 Z. z., zamietla žiadosť žalobcu o priznanie starobného dôchodku od 02.08.2010 s odôvodnením, že žalobcovi bol rozhodnutím Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia od 14.07.1999 priznaný výsluhový dôchodok podľa § 26

zákona č. 114/1998 Zb. o sociálnom zabezpečení vojakov v znení zákona č. 131/1999 Z. z.. Žalobcovi bola na nárok na výsluhový dôchodok zhodnotená základná služba od 01.12.1960 do 27.07.1962 a profesionálna služba od 28.07.1962 do 31.12.1970 a od 01.08.1973 do 30.06.1999. Podľa potvrdenia Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia z 21.06.1999, žalobca získal v I. kategórii funkcií 29 rokov, 2 mesiace, 22 dní, v II. kategórii funkcií 6 rokov, 3 mesiace a 8 dní a v III. pracovnej kategórii 6 mesiacov doby zamestnania. Pretože žalobca získal najmenej 25 rokov zamestnania a v službe získal najmenej 20 rokov v I. kategórii funkcií, vznikol mu nárok na starobný dôchodok podľa § 132 ods. 1 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení dňa 14.04.1998, t. j. pred dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 114/1998 Z. z. o sociálnom zabezpečení vojakov v znení neskorších predpisov, ktorý žalobcovi zostal zachovaný podľa § 175 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení a § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Sociálna poisťovňa uviedla, že vzhľadom na § 142 ods. 4 písm. b/ zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení, o nároku na starobný dôchodok Sociálna poisťovňa nie je príslušná rozhodnúť. Nárok na starobný dôchodok žalobcovi nevznikol ani podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov ani s prihladnutím na ustanovenie § 261 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., pretože žalobca nespĺňa podmienku nepretržitého trvania zamestnania od vzniku nároku na starobný dôchodok do 31.12.2003.

3. Z dávkového spisu žalobcu vedeného na Vojenskom úrade sociálneho zabezpečenia, Bratislava súd zistil, že žalobcovi bol rozhodnutím Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia, Bratislava, č. 65210002394606/2-VÚSZ/DO 1 zo dňa 14.07.1999, podľa § 26 zákona č. 114/1998 Zb. o sociálnom zabezpečení vojakov v znení zákona č. 131/1999 Z. z., priznaný od 01.07.1999 výsluhový dôchodok vo výške 12.484,- Sk mesačne. Pre nárok na výsluhový dôchodok a jeho výšku, bola žalobcovi zhodnotená základná služba od 01.12.1960 do 27.07.1962 a profesionálna služba od 28.07.1962 do 31.12.1970 a od 01.08.1973 do 30.06.1999. Podľa potvrdenia Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia z 21.06.1999, žalobca získal v I. kategórii funkcií 29 rokov, 2 mesiace, 22 dní, v II. kategórii funkcií 6 rokov, 3 mesiace a 8 dní a v III. pracovnej kategórii 6 mesiacov doby zamestnania. V preskúmvanej veci súd mal za preukázané, že žalobca, narodený dňa XX.XX.XXXX, splnil všetky podmienky na starobný dôchodok podľa § 132 ods. 1 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, dňa XX.XX.XXXX, kedy dovŕšil vek 55 rokov, t. j. ešte pred účinnosťou zákona č. 114/1998 Z. z. o sociálnom zabezpečení vojakov.

4. Krajský súd konštatoval, že na rozhodnutie o nároku na starobný dôchodok, ako aj o nároku na jeho zvýšenie za doby poistenia, po vzniku nároku na starobný dôchodok, nie je oprávnená rozhodovať Sociálna poisťovňa ale je daná právomoc Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia. Súd v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 9So/33/2014 zo dňa 29.04.2015, ako aj na rozsudok najvyššieho súdu, sp. zn. 3Komp/1/2016 zo dňa 11.10.2017, ktorý určil, že pôsobnosť vykonávať administratívne konanie vo veci starobného dôchodku žalobcu má Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia.

5. Vzhľadom na uvedené, správny súd zrušil napadnuté rozhodnutia oboch orgánov verejnej správy a vec vrátil na ďalšie konanie prvostupňovému orgánu podľa § 191 ods. 1 písm. c/ SSP, ktorý bude v novom konaní postupovať v naznačenom smere.

6. Voči rozsudku krajského súdu podal žalovaný kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v ustanovení § 440 ods. 1 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“).

7. Sťažovateľ sa nestotožnil s právnym názorom uvedeným v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Komp/1/2016 zo dňa 11.10.2017, na ktorý odkázal vo svojom rozhodnutí krajský súd. Podľa jeho názoru, najvyšší súd hodnotil úpravu sociálneho zabezpečenia a sociálneho poistenia v priereze dotknutých zákonov príliš reštriktívne, bez ohľadu na niektoré ustanovenia a dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

8. Poukázal na znenie § 7 písm. a/ bod 1, § 94 ods. 1, 2, 3, § 114 ods. 2, § 116 ods. 2, § 119 ods. 1, § 127 ods. 1, § 129, § 132 ods. 1 písm. a/, b/, § 142 ods. 4 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb., § 1 ods. 1

písm. a/ až d/, § 18 písm. a/ až h/, § 103 ods. 1 bod 2, 3, § 103 ods. 2 zákona č. 114/1998 Z. z. § 1 písm. a/ až d/, § 30 písm. a/ až h/, § 81 ods. 3 písm. b/, § 81 ods. 1 písm. a/ až i/, § 143a bod 1, bod 2, § 144 bod 3 zákona č. 328/2002 Z. z., § 259 ods. 1, § 194 bod 4 a 40 zákona č. 461/2003 Z. z.. Zdôraznil, že Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia môže podľa § 81 ods. 3 písm. b/ zákona č. 328/2002 Z. z. priznať len tú dávku, ktorá je uvedená v predmetnom zákone.

9. Žalobca bol prepustený zo služobného pomeru vojaka z povolania Personálnym rozkazom ministra obrany č. 235, dňom 30.06.1999. Žalobca požiadal o priznanie výsluhového dôchodku od 01.07.1999 v súlade s ustanoveniami zákona č. 114/1998 Z. z.. Výsluhový dôchodok mu bol priznaný podľa § 26 zákona č. 114/1998 Z. z. vo výške 12.484 Sk mesačne rozhodnutím zo dňa 14.07.1999. Pre nárok a výšku výsluhového dôchodku mu bola zohľadnená doba služby od 01.12.1960 do 31.12.1970 a doba od 01.08.1973 do 30.06.1999, v trvaní 36 ukončených rokov. O výsluhovom dôchodku rozhodoval úrad ku dňu skončenia služobného pomeru žalobcu v období, keď sa na sociálne zabezpečenie vojakov nepoužili ustanovenia § 130 až § 145 zákona č. 100/1988 Z. z. a § 157 až § 174 vyhlášky č. 149/1988 Zb..

10. Sťažovateľ ďalej poukázal na znenie § 98 ods. 1, § 94 ods. 2, § 119 ods. 1, § 127 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. a zdôraznil, že žalobcovi nevznikol nárok na výplatu dávky dôchodkového zabezpečenia a sociálnej starostlivosti a konanie o tejto dávke v uvedenom období ani nezačalo. Žalobca požiadal o starobný dôchodok Sociálnu poisťovňu dňa 02.09.2013, za účinnosti zákona č. 328/2002 Z. z. a zákona č. 461/2003 Z. z. V danom prípade je potrebné prihliadať na skutočnosť, že zákon č. 328/2002 Z. z. upravuje také sociálne zabezpečenie, ktoré by tvorilo poskytovanie dávky dôchodkového zabezpečenia, a teda žalobcom požadovaného starobného dôchodku. Zákon č. 328/2002 Z. z. v ustanovení § 143 bod 1, od 01.07.2002 vylúčil použitie § 130 až § 145 zákona č. 100/1988 Zb. a zároveň bol zrušený zákon č. 114/1998 Z. z., čím vylúčil použitie § 130 až § 145 zákona č. 100/1988 Zb.. Zákon č. 461/2003 Z. z. vo svojom § 259 ods. 1 uviedol, že v konaniach o nárokoch na dávky a ich výplatu z dôchodkového zabezpečenia, ktoré vznikli pred 01.01.2004, o ktorých nebolo do tohto dňa právoplatne rozhodnuté, sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003, s odchýlkami, pričom podľa § 294 bod 4 zákona, bol zrušený zákon č. 100/1988 Zb..

11. Podľa názoru sťažovateľa, Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia už pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 328/2002 Z. z., nemal kompetenciu posudzovať nároky vyplývajúce z piatej časti zákona č. 100/1988 Zb. a nebol príslušným na priznanie alebo vyplácanie starobných dôchodkov, nedisponoval a ani v súčasnosti nedisponuje právomocou rozhodovať o ich priznávaní alebo vyplácaní. Zároveň nie je orgánom oprávneným na posúdenie splnenia podmienok vzniku nároku na starobný dôchodok a jeho výplatu. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 3Komp/11/2016 nediferencoval medzi vznikom nároku na dávky dôchodkového zabezpečenia a sociálnej starostlivosti a vznikom nároku na výplatu tejto dávky. Nevzal do úvahy skutočnosť, že žalobcovi tak vznikol nárok na výplatu dávky, o ktorú požiadal 02.08.2013 až za účinnosti zákona č. 328/2002 Z. z. a zákona č. 461/2003 Z. z..

12. S poukazom na právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 9So/92/2009 zo dňa 10.12.2009 zdôraznil, že samotné dovŕšenie dôchodkového veku potrebného pre vznik nároku na starobný dôchodok bez podania žiadosti o starobný dôchodok samo osebe nezakladá právo na výplatu starobného dôchodku. Hoci žalobca splnil zákonné podmienky vzniku nároku na dávku dôchodkového zabezpečenia, nespĺnil zákonné predpoklady k vzniku nároku na výplatu tejto dávky, pretože v rozhodnom čase nenastala kumulácia splnenia zákonných podmienok pre vznik nároku na dávku z dôchodkového zabezpečenia, teda podanie písomnej žiadosti. Nie je teda pravdou, že rozsudok sp. zn. 3Komp/11/2016 nevybočuje z ustálenej rozhodovacej praxe súdov. Svoj názor podporil poukazom na rozsudky najvyššieho súdu, sp. zn. 9So/147/2014 zo dňa 27.01.2016, 9So/157/2014 zo dňa 24.02.2016, 5S/124/2016 zo dňa 12.09.2017. Z dôvodu, že žalobcovi bol priznaný výsluhový dôchodok podľa zákona č. 114/1998 Z. z., ktorý sa podľa § 125 ods. 11 zákona č. 328/2002 Z. z. považuje za výsluhový dôchodok, v období výkonu služby vojaka z povolania, za ktoré bol žalobcovi priznaný výsluhový dôchodok, už nemôže byť obdobím dôchodkového poistenia na účely zákona č. 461/2003 Z. z. ani na účely žiadneho iného zákona. Rozdielne právne závery zo strany súdnych autorít

vyplývajú z nejednoznačnosti výkladu ustanovení zákona č. 114/1998 Z. z. a zákona č. 100/1988 Zb., ktoré citoval. Žalovaný za účelom odstránenia stavu právnej neistoty požiadal Ministerku spravodlivosti Slovenskej republiky o podanie návrhu na prijatie stanoviska k zjednoteniu výkladu zákonov v predmetnej veci. V tejto súvislosti Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky listom zo dňa 28.02.2018 oznámila Ministrovi obrany Slovenskej republiky, že jeho podnet predbežne považuje za opodstatnený.

13. Konanie o žiadosti žalobcu o priznanie starobného dôchodku bolo začaté podaním žiadosti v Sociálnej poisťovni dňa 02.08.2013, za účinnosti zákona č. 328/2002 Z. z., ktorý vylučuje použitie § 130 až § 145 zákona č. 100/1988 Zb. a Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia nie je preto oprávneným orgánom na posúdenie žiadosti a vydanie rozhodnutia, či už podľa zákona č. 461/2003 Z. z. alebo podľa zákona č. 100/1988 Zb.. Od 01.05.1998 už úrad nebol príslušným orgánom na priznanie starobných dôchodkov, jeho príslušnosť zanikla účinnosťou zákona č. 114/1998 Z. z.. Konanie žalovaného by bolo konaním v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia je vecne príslušným správnym orgánom v dávkových veciach, ktoré boli priznané a vyplácané k účinnosti zákona č. 328/2002 Z. z., zákona č. 114/1998 Z. z. a zákona č. 100/1988 Zb..

14. Keďže Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia dospel k záveru, že vo veci žiadosti žalobcu o priznanie starobného dôchodku nie je príslušným na konanie a vec nemožno postúpiť príslušnému orgánu, rozhodol o zastavení konania podľa § 30 ods. 1 písm. e/ Správneho poriadku. Je zrejmé, že k doručeniu žiadosti o priznanie výsluhového dôchodku došlo 08.06.1999, za účinnosti zákona č. 114/1998 Z. z., vylučujúceho použitie § 130 až § 145 zákona č. 100/1988 Zb..

15. Podľa najnovšej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyjadrenej v rozsudkoch, na ktoré poukázal vyššie, v sporoch, v ktorých Sociálna poisťovňa zamietla žiadosti navrhovateľov o priznanie starobného dôchodku podľa zákona č. 100/1988 Zb. z dôvodu jej nepríslušnosti, najvyšší súd zmenil rozsudky krajských súdov, ktorými boli potvrdené rozhodnutia Sociálnej poisťovne tak, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne zrušil a veci jej vrátil na ďalšie konania.

16. Aj napriek rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Komp/11/2016, a teda určeni, že pôsobnosť vykonať administratívne konanie vo veci starobného dôchodku žalobcu má Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia, zastáva sťažovateľ názor, že takéto určenie nemá oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky. Kompetenčný rozsudok bol vydaný v rozpore so zákonom, pretože podľa § 412 ods. 1 SSP sa žalobca môže kompetenčnou žalobou domáhať rozhodnutia kladného, či záporného kompetenčného konfliktu spojeného s prebiehajúcim alebo ešte nezačatým administratívnym konaním, pričom administratívne konanie, ktoré posudzoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnom rozsudku právoplatne skončilo už v roku 2014.

17. Na základe uvedených dôvodov navrhol, aby kasačný súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

18. Žalobca vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že práve citovaný rozsudok najvyššieho súdu, sp. zn. 3Komp/11/2016, dáva jednoznačný právny názor, ako právne posúdiť veci s úplne rovnakými skutkovými okolnosťami ako daná vec. Rozhodnutia, na ktoré poukázal žalovaný, sú len ojedinelými rozhodnutiami, ktoré ani v čase ich prijímania neboli najvyšším súdom prijímané bez výhrad. Poukázal na dominujúcu judikatúru, v ktorej je vyjadrené odlišné stanovisko, napr. v rozsudkoch č. k. 9So/103/2011, 9So/129/2010, 9So/93/2014, 1So/62/2014, 9So/38/2014, 9So/33/2014, 10So/95/2014, 10So/125/2014, ktoré korešpondujú s právnym názorom odmietaným sťažovateľom. Daná vec bola Krajským súdom v Bratislave posúdená aj v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu SR publikovanom v zbierke rozhodnutí najvyššieho súdu pod č. R 41/2016. O žiadne vybočenie z ustálenej rozhodovacej praxe sa teda v danom prípade nejedná.

19. V tejto ako aj v skutkovo obdobných veciach je právne významný čas, kedy vojakovi z povolania vznikol nárok na dávku sociálneho zabezpečenia a je úplne právne bezvýznamné, kedy si vojak z

povolania podal žiadosť o výplatu starobného dôchodku. Nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že poskytovaním výsluhového dôchodku má byť fakticky poskytovaný starobný dôchodok, a že tento žiada o zhodnotenie doby trvania služobného pomeru vojaka z povolania na priznanie starobného dôchodku, žalobcovi totiž bola pre účely výsluhového dôchodku zohľadnená iba doba od 01.12.1960 do 31.12.1970 a od 01.08.1973 do 30.06.1999. Pre účely nároku na starobný dôchodok však nie je zohľadnená doba od 01.01.1971 do 31.07.1973 a po 01.07.1999, hoci žalobcovi patrí starobný dôchodok aj za toto obdobie. Keďže podľa prechodných ustanovení v súčasnosti účinných právnych predpisov, sa na danú vec majú použiť právne predpisy účinné v minulosti, tak žalovaný je povinný pri svojej rozhodovacej činnosti postupovať podľa nich.

19. Na základe uvedených dôvodov žalobca žiadal kasačnú sťažnosť žalovaného zamietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov konania.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania, bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) preskúmal vec v rozsahu kasačnej sťažnosti a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

21. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

22. Predmetom skúmania v rozsahu kasačnej sťažnosti je právne posúdenie otázky, či je Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia oprávnený konať a rozhodnúť o žiadosti žalobcu o priznanie starobného dôchodku, doručenej dňa 02.08.2013.

23. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že žalobca požiadal podaním doručeným Vojenskému úradu dôchodkového zabezpečenia dňa 08.06.1999 o výsluhový dôchodok z dôvodu prepustenia zo služobného pomeru ku dňu 30.06.1999. Rozhodnutím zo dňa 14.07.1999 bol žalobcovi priznaný výsluhový dôchodok od 01.07.1999. Pre vymeranie výsluhového dôchodku mu bola započítaná doba služby od 01.12.1960 do 31.12.1970, od 01.08.1973 do 08.11.1979, od 09.11.1979 do 30.06.1999, celkom 36 rokov doby služby. Priznaný výsluhový dôchodok bol v zmysle príslušných zákonných ustanovení priebežne valorizovaný, vždy k 01.07. daného roka.

24. Z dokladov založených v spise kasačný súd ďalej zistil, že mimo výkonu služby profesionálneho vojaka, bol žalobca zamestnaný od 12.01.1971 do 11.06.1971 v TEMOS, podnik miestneho priemyslu, Levice, od 14.06.1971 do 31.07.1973 v OV-Zväzarm, Levice, od 01.07.1999 do 09.08.2000 bol evidovaný ako nezamestnaný úradom práce, od 10.08.2000 do 18.02.2001 dobrovoľne nezamestnaný, od 19.02.2001 do 31.03.2002 v Armádnom športovom klube DUKLA Trenčín, od 01.04.2002 do 31.03.2004 bez evidencie, od 01.04.2004 do 13.08.2004 v Spoločnosti pre bankovú ochranu, a. s. Žilina.

25. Žiadosťou zo dňa 02.08.2013 žalobca žiadal Sociálnu poisťovňu o priznanie starobného dôchodku od 02.08.2010. Sociálna poisťovňa žiadosť žalobcu zamietla, pretože žalobca nespĺnil podmienku určenú v ust. § 261 ods. 1 zákona č. 461/2004 Z. z., aby bol po vzniku nároku na starobný dôchodok nepretržite zamestnaný k 31.12.2003. Vec postúpila v zmysle záverov rozsudku č. k. 5Sd/109/2013 zo dňa 09.09.2015 Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia, ako orgánu príslušnému o žiadosti žalobcu rozhodnúť.

26. Sťažovateľ namieta nedostatok právomoci rozhodnúť o žiadosti o starobný dôchodok, ktorú mu na konanie postúpila sociálna poisťovňa po nadobudnutí právoplatnosti.

27. Z obsahu rozhodnutia Sociálnej poisťovne - ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 05.09.2013 vyplýva, že sociálna poisťovňa tak rozhodla z dôvodu nedostatku právomoci, keď dospela k záveru, že právomoc rozhodnúť patrí Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia. Za takého stavu, bez ohľadu na to, že vo výroku rozhodnutia žiadosť žalobcu zamietla, je zrejmé, že rozhodnutím Sociálnej poisťovne - ústredie bolo v skutočnosti rozhodnuté o zastavení konania z dôvodu tvrdeného nedostatku právomoci sociálnej poisťovne vo veci konať.

28. Za daného stavu potom došlo k situácii, že oba do úvahy prichádzajúce správne orgány popierajú svoju kompetenciu konať o žiadosti o starobný dôchodok. V takom prípade však sťažovateľ nemohol konanie zastaviť, ale, ak trvá na nedostatku jeho kompetencie, má možnosť podať kompetenčnú žalobu na súd.

29. Z uvedených dôvodov kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol podľa § 461 SSP.

30. O trovách konania rozhodol podľa § 167 ods. 1 v spojení s ust. § 467 ods. 1 SSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal proti neúspešnému sťažovateľovi úplnú náhradu trov kasačného konania. O ich výške rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozsudku postupom podľa § 175 ods. 2 SSP.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.